

подъ нѣма да каже: дай всичко! Но щомъ азъ възлюбя Господа, самъ ще раздамъ всичкото си имане. Че туй е единъ законъ, ще ви докажа. Когато онази младата мома възлюби онзи момъкъ и се ожени за него, тя, за да му покаже, че го обича, му приписва всичкото имане. Баща, който обича сина си, приписва всичко. Господаръ обича слугата си — приписва му всичко. Нѣкой царъ обича нѣкого, приписва му всичко. А вие сега философствувате: азъ мога ли да дамъ всичко? — Мога, защо не? Свѣтскитѣ хора го правятъ, а азъ ще взема да разсждавамъ, дали мога да дамъ. Азъ не умаловажавамъ философията, но има единъ по-ефикасенъ методъ за разсждение. Въ даденъ случай, когато единъ ученикъ иска да разрѣши единъ въпросъ за себе си, той трѣбва да прояви своята любовъ къмъ Бога, трѣбва да прояви Божията Любовъ вътрѣ въ себе си. Той трѣбва да бжде мълчаливъ, но вътрѣ въ себе си, въ сърцето си трѣбва да направи всички жертви. Но, казва той: какъ мога да направя това, азъ имамъ дѣца, жена? Ами че щомъ имашъ дѣца, ти не можешъ да бждешъ ученикъ. Щомъ имашъ жена, ти не можешъ да бждешъ ученикъ. Вие сега ще изкарате друго заключение. Казвамъ: щомъ имашъ една жена, която ти турила гемъ, хомоть, ти не можешъ да бждешъ ученикъ. Щомъ една жена ти турила гемъ, тя не ти е жена. Ако ти е жена, тя трѣбва да каже: ти си свободенъ безъ гемъ, безъ хомоть. Щомъ държи остена, щомъ ти държи юздитѣ, тя не ти е жена, а ти не си свободенъ, ти ученикъ не можешъ да бждешъ. Христосъ тогава ще ти каже тъй. „Когато свършишъ училището при жена си,